

Remiss av betänkandet En BRASkatt – beskattning av avfall som deponeras (SOU 2005:64)

Remiss från Finansdepartementet

Borgarrådsberedningen föreslår kommunstyrelsen besluta följande

1. Som svar på remissen "En BRASkatt – beskattning av avfall som deponeras" översänds denna promemoria.
2. Protokollet i detta ärende förklaras omedelbart justerat.

Föredragande borgarrådet Viviann Gunnarsson anför följande.

Bakgrund

Finansdepartementet har remitterat slutbetänkandet "En BRASkatt – beskattning av avfall som deponeras" (SOU 2005:64) till Stockholms stad för yttrande. Betänkandet kan i sin helhet läsas på <http://www.regeringen.se/sb/d/108/a/47338>. Sammanfattning i *bilaga*.

Staden har tidigare, den 1 juni 2005, yttrat sig över ett delbetänkande från utredning rörande skatt på avfall som förbränns.

Den av regeringen tillsatta BRAS-utredningen redovisar i föreliggande slutbetänkande dels en översyn och utvärdering av lagen om skatt på avfall, dels vissa ställningstaganden kring frågan om deponering av avfall samt el-certifikat.

Ärendet

Utredningen konstaterar att avfallsskatten i stort fungerat väl varför systemet bara föreslås justeras något för att fortsätta styra mot de avfallspolitiska målen. Deponeringen har minskat under den tid deponiskatten varit i kraft varför utredningen anser det lämpligt att skatten blir kvar för att understödja förbuden att deponera organiskt och utsorterat brännbart avfall, för att fortsätta styra övrigt avfall från deponering samt för att bidra till att minska uppkomsten av avfall som deponeras.

Dock föreslås att deponiskatten för vissa avfallsslag bör differentieras. Skatten på utsorterat brännbart avfall och organiskt avfall föreslås vara högre än för övrigt avfall. Förutom de skäl som refererats ovan bedöms en höjning närmast nödvändig för att balansera införandet av en eventuell skatt på förbränning av avfall. Enligt utredningens mening bör den högre skattesatsen bestämmas till 470 kronor per ton. Övrigt avfall kan även fortsättningsvis beskattas med 370 kronor per ton. En differentiering föreslås även på så sätt att gällande skattebefrielse för deponering av förorenad jord från marksanering och för förorenade muddermassor bör upphöra. Dessa avfallsslag föreslås i stället beskattas med en lägre skattesats om 90 kronor per ton. I övrigt föreslår utredningen att skattebefrielsen för kompostering och reaktorbaserad rötning avgränsas såtillvida att skattebefrielse endast ska gälla om huvudbehandlingen avslutats inom ett år. Från denna

regel föreslås dock undantag för kompostering av park- och trädgårdsavfall som kan tillåtas en längre behandlingstid utan att beläggas med skatt. Utredningen föreslår också vissa mindre justeringar i några av skattebefrielseerna för de s.k. branschspecifika avfallen.

Utan att det särskilt anges i utredningens direktiv har utredningen uppmärksammat frågan om el-certifikat och avfallsförbränning och funnit anledning att överväga om avfallsförbränning skall berättiga till el-certifikat vid elproduktion. Utredningen föreslår i denna del, utifrån syftet med el-certifikatsystemet, med hänsyn tagen till de avfallspolitiska målen samt utredningens tidigare lagda förslag om skatt på förbränning av avfall, att förordningen om el-certifikat bör kompletteras i två avseenden. Dels föreslås att vissa animaliska biprodukter ska berättiga till el-certifikat, dels att begreppet "förädlade former av biologiska material" i bestämmelsen endast ska avse biologiska material som förädlats i syfte att utvinna energi ur dem. Den förnybara delen av ett blandat hushållsavfall skulle därmed inte berättiga till el-certifikat.

Förslagen beräknas innebära ca 8 miljoner kronor i ökade kostnader för kommunerna. De förslag till förändringar som läggs bör enligt utredningen kunna införas från och med den 1 januari 2007.

Remisser

Ärendet har remitterats till stadsledningskontoret, miljö- och hälsoskyddsnämnden och renhållningsnämnden.

Stadsledningskontorets synpunkter

Stadsledningskontoret vill med kraft avvisa utredningens förslag om att skattebelägga deponering av förorenade jordar och sediment med 90 kronor per ton. I de allra flesta fall utgör förorenade jordar och sediment historiska synder för vilka några ansvariga sällan står att finna. Deponering är fortfarande, trots teknikutveckling, många gånger den bästa åtgärden för att minimera den hälso- och miljöpåverkan som dessa lämningar utgör om de får ligga kvar. Stockholms stad i likhet med många andra kommuner lägger ned avsevärda resurser – såväl ekonomiskt som personellt – på att återställa förorenade områden på bästa möjliga sätt för att minska hälso- och miljöriskerna och kunna återanvända mark för nya ändamål. Att skattebelägga deponering för denna typ av avfall anser stadsledningskontoret stå i direkt motsats till strävandena att minska hälso- och miljörisker förknippade med gamla försyndelser, liksom hushållningen med mark.

Vidare ställer sig kontoret frågande till utredningens förslag om att skattebefrielse för kompostering och reaktorbaserad rötning begränsas till att gälla endast om huvudbehandlingen avslutats inom ett år. Tiden för behandling kan, såvitt kontoret förstår, inte utgöra den primära frågan. Det viktiga bör i stället vara hur biologisk behandling med åtföljande energiutvinning kan stimuleras, oavsett nedbrytningstider, och därmed bidra till resurshushållning och minskade deponibehov.

Slutligen anser stadsledningskontoret, i likhet med renhållningsförvaltningen, att det är rimligt att den del av hushållsavfallet som är att betrakta som biobränsle bör kunna ses som just biobränsle och utgöra grund för el-certifikat vid kraftvärmeproduktion.

Miljö- och hälsoskyddsnämnden ser sammanfattningsvis positivt på utredningens förslag till förändringar.

Förslaget att avfallets fossila innehåll av kol infogas som ett skattepliktigt bränsle i lagen om skatt på energi bedöms medföra att det behandlas på liknande sätt som andra

fossila bränslen, t.ex. mineralolja, kol och naturgas. Schabloner för fossilandel anses om möjligt tas fram även för andra avfallsslag än blandat hushållsavfall. Den ökade kostnaden för förbränning av avfall bedöms leda till höjda renhållningsavgifter för hushåll och ökade kostnader för företag som lämnar avfall till förbränning. Det i sin tur anses leda till att avfallet nyttjas som en materialresurs i större utsträckning vilket är i linje med delmål 5.2 i stadens miljöprogram där det framhålls att EU:s avfallshierarki ska tillämpas för en miljöanpassad avfallshantering, d.v.s. att avfallet ska behandlas i prioritetsordningen: 1) avfallsminimering, 2) återanvändning, 3) materialåtervinning, 4) energitvinning, 5) deponering.

De föreslagna förändringarna av lagen om skatt på avfall bedöms ytterligare kunna öka styrningen mot minskad andel avfall som går till deponi. Den differentiering som föreslås i och med högre skatt på utsorterat brännbart avfall och organiskt avfall bedöms understödja deponiförbudet för dessa avfallsslag samt påskynda utvecklingen av alternativa behandlingsmetoder. Skattesatsen på de nämnda fraktionerna bör även höjas för att undvika att en eventuell skatt på förbränning av avfall medför att förbränning blir ett dyrare alternativ än deponering.

Renhållningsnämnden överlämnar förvaltningens tjänsteutlåtande utan eget ställningstagande. Av förvaltningens utlåtande framgår i korthet följande.

Förvaltningen delar i huvudsak utredningens slutsats om att hittillsvarande skatt på deponerat avfall varit ändamålsenlig för att styra avfallsströmmarna mot ökad återanvändning och återvinning. Däremot är förvaltningen av uppfattningen att förslaget om att begränsa avdragsrätten för avfall som förs till kompostering och rötning inte är positiv för utveckling av biologisk behandling och återanvändning av rötresten eller kompost. Vidare anser förvaltningen att förslaget om att slopa avdraget för förorenade massor från sanering är olämpligt. Detsamma gäller förslaget om att införa en särskild skattesats för deponering av denna typ av avfall med 90 kr/ton. Renhållningsförvaltningen anser också att el-certifikat bör kunna tilldelas den andel av blandat avfall som är att betrakta som biobränsle när sådant avfall används för el-produktion.

Mina synpunkter

Jag är positiv till att deponering av avfall beskattas. På så sätt kan vi styra mot en mer hållbar avfallshantering, med minskade avfallsmängder och ökad grad av återanvändning och återvinning. Det är viktigt att avfallspolitiken i sin helhet leder till att i första hand uppkomsten av avfall minimeras, i andra hand skall produkterna återanvändas och i tredje hand skall materialet återvinnas. Först därefter kan förbränning och deponering av avfallet vara aktuellt.

Jag delar utredningens uppfattning om att förslaget måste kompletteras med andra styrmedel på avfallsområdet. Det är bra om detta kan styras redan på råvarustadiet, såsom är ett förslag. Jag välkomnar även förslag om justeringar i producentansvaret, för att få bättre och tydligare styrning och klargöra rollerna mellan t ex producenterna och kommunerna när det gäller avfallsfrågor. Däremot anser jag att effekterna av de elcertifikat som redan finns bör utvärderas innan det föreslås gröna certifikat på avfallsförbränning.

Stadsledningskontoret pekar på att förslaget riskerar innebära att kostnaderna ökar för både stadens verksamheter och medborgare. Utgångspunkten för ett sådant antagande är att avfallsmängderna som förbränns i stort sett är oförändrade från dagens nivå. Syftet med skatten som styrinstrument är att öka utsorteringen av återvinningsbara fraktioner och på så sätt minska mängden avfall som förbränns. Därför är uppskattning-

en av framtida kostnader beroende på vilket tidsperspektiv som används. Över tid behöver det inte medföra några ökade kostnader. Det är dock viktigt att vara vaksam på att beskattningen inte leder till dolda prisökningar i samband med att den införs.

Om skatten är konstruerad på ett bra sätt och kommunens avfallstaxa premierar källsortering anser jag att det också kommer leda till att konsumenterna väljer produkter som ger minimalt med avfall eller där återvinningsgraden är hög. För att uppnå detta är det viktigt med en fortsatt god konsumentupplysning där det klargörs att var och en har ett ansvar för sitt avfall och kan påverka.

De föreslagna förändringarna av lagen om skatt på avfall bedöms ytterligare kunna öka styrningen mot minskad andel avfall som går till deponi. Den differentiering som föreslås i och med den högre skatten på utsorterat brännbart avfall och organiskt avfall bedöms understödja deponiförbudet för dessa avfallslag samt påskynda utvecklingen av alternativa behandlingsmetoder. Skattesatsen på de nämnda fraktionerna bör även höjas för att undvika att en eventuell skatt på förbränning av avfall medför att förbränning blir ett dyrare alternativ än deponering. Utredningen föreslår att skattebefrielse för kompostering och rötning begränsas till att enbart gälla om huvudbehandlingen avslutas inom ett år. Det finns en risk att förslaget får negativa konsekvenser för utveckling av biologisk behandling och återanvändning av rötresten eller kompost. Därför bör maneffekterna analyseras närmare innan denna förändring genomförs.

Utredningen föreslår även att skatt införs på förorenade jord- och muddermassor som deponeras. En sådan skatt förväntas enligt utredningen leda till ökad behandling av förorenad jord och muddermassa och därmed minskad deponering. Syftet är lovvärt, men risken finns att effekten blir den motsatta. Om detta innebär att skatt införs även på hantering och mellanlagring av förorenade jordmassor finns risken att dessa massor aldrig kommer att renas. Det kan också innebära att jordmassor förs vidare till andra länder med mindre stränga bestämmelser. Det finns därför all anledning att utreda frågan vidare innan skatt på deponering av förorenade jordmassor införs. Om skatten ändå införs är det viktigt att systemet kontinuerligt följs upp för att se vilket resultat, vilka miljömässiga vinningar som görs.

Jag föreslår med hänvisning till vad som ovan anförts att kommunstyrelsen beslutar följande

1. Som svar på remissen "En BRASKatt? - beskattning av avfall som deponeras" översänds denna promemoria.
2. Protokollet i detta ärende förklaras omedelbart justerat.

Stockholm den 10 november 2005

VIVIANN GUNNARSSON

Borgarrådsberedningen tillstyrker föredragande borgarrådets förslag.

Reservation anfördes av borgarråden *Kristina Axén Olin* och *Sten Nordin* (båda m) och *Lotta Edholm* (fp) enligt följande.

Vi föreslår borgarrådsberedningen föreslå kommunstyrelsen besluta att

1. avslå borgarrådets förslag till beslut
2. därutöver anför följande

Hushållsavfallet har under en tioårsperiod ökat med ca 2,5 procent per år. På trettio år riskerar Sveriges avfallsmängd att fördubblas. Det finns en utbredd uppfattning att ökad återvinning inneburit mindre avfall, men så är det inte. Det finns istället en stark koppling mellan avfallsmängd och BNP. Går tillväxten upp ökar också mängden hushållsavfall.

Sedan år 1994 finns det producentansvar för förpackningar, returpapper och däck. Producentansvaret infördes för att öka miljöanpassningen av produkterna och minska mängden farligt avfall som deponeras till förmån för återanvändning eller återvinning. Vid sidan av producentansvaret har riksdagen tagit beslut om att minst 35 procent av matavfallet ska behandlas biologiskt. Riksdagen har även infört en särskild skatt på förbränning av avfall.

Vi uppmanas med andra ord att sortera allt mer, utan att den miljömässiga och ekonomiska nyttan ifrågasätts. En känsla av att miljöansvaret på ett ohållbart sätt vältras över på konsumenterna sprider sig.

Vi anser att det behövs en snabbt reformerad källsortering. Den måste utformas så att vi alla kan se det meningsfulla med sortering av hushållssopor och blir motiverade att medverka. Sorteringen i sig ska inte vara ett mål - är det mer samhällsekonomiskt och miljömässigt lönsamt att slänga vissa sopor osorterat i soppåsen, så ska detta ske. Beslut om en produkt ska materialåtervinnas eller brännas ska baseras på en helhetsbedömning. Det man måste ta hänsyn till är transporter, miljöeffekter av återvinningsmetoden, energivinster mellan återvinning och nyproduktion och alternativ till den energi som återvinns via sopförbränning.

Att ta tillvara den energi som finns i avfallet genom förbränning är den vanligaste metoden att göra sig av med hushållsavfall i Sverige. År 2002 förbrändes 1,7 miljoner ton sopor. Hushållsavfall består till allra största delen av så kallat förnyelsebart material, biobränsle. Brännbart avfall är med andra ord en resurs som ska tas tillvara.

Utsläppen vid förbränning har minskat drastiskt. Effektiva åtgärder har minskat utsläppen av dioxiner och andra föreningar som väteklorid, kvicksilver, kadmium, bly och stoft till luften med mellan 90 och 99 procent. Samtidigt som utsläppen minskat kraftigt har förbränningen fördubblats sedan mitten av 1980-talet. Det innebär att utsläppsminskningen blir ännu större om man ser till producerad terawattimme. Från Sveriges 28 avfallsförbränningsanläggningar släpps det numera ut mindre än ett gram dioxin per år.

Förbränning bör därför inte förse med ytterligare ekonomiska pålagor.

ÄRENDET

Finansdepartementet har remitterat slutbetänkandet ”En BRASKatt – beskattning av avfall som deponeras” (SOU 2005:64) till Stockholms stad för yttrande. Betänkandet kan i sin helhet läsas på <http://www.regeringen.se/sb/d/108/a/47338>.

Staden har tidigare, den 1 juni 2005 genom kommunstyrelsen (§ 17), yttrat sig över ett delbetänkande från utredning rörande skatt på avfall som förbränns.

Den av regeringen tillsatta BRAS-utredningen redovisar i föreliggande slutbetänkande dels en översyn och utvärdering av lagen om skatt på avfall, dels vissa ställningstaganden kring frågan om deponering av avfall samt el-certifikat.

Utredningen konstaterar att avfallsskatten i stort fungerat väl varför systemet bara föreslås justeras något för att fortsätta styra mot de avfallspolitiska målen. Deponeringen har minskat under den tid deponiskatten varit i kraft varför utredningen anser det lämpligt att skatten blir kvar för att understödja förbuden att deponera organiskt och utsorterat brännbart avfall, för att fortsätta styra övrigt avfall från deponering samt för att bidra till att minska uppkomsten av avfall som deponeras.

Dock föreslås att deponiskatten för vissa avfallsslag bör differentieras. Skatten på utsorterat brännbart avfall och organiskt avfall föreslås vara högre än för övrigt avfall. Förutom de skäl som refererats ovan bedöms en höjning närmast nödvändig för att balansera införandet av en eventuell skatt på förbränning av avfall. Enligt utredningens mening bör den högre skattesatsen bestämmas till 470 kronor per ton. Övrigt avfall kan även fortsättningsvis beskattas med 370 kronor per ton. En differentiering föreslås på så sätt att gällande skattebefrielse för förorenad jord från marksanering och för förorenade muddermassor bör upphöra. Dessa avfallsslag föreslås i stället beskattas med en lägre skattesats om 90 kronor per ton. I övrigt föreslår utredningen att skattebefrielsen för kompostering och reaktorbaserad rötning avgränsas såtillvida att skattebefrielse endast ska gälla om huvudbehandlingen avslutats inom ett år. Från denna regel föreslås dock undantag för kompostering av park- och trädgårdsavfall som kan tillåtas en längre behandlingstid utan att beläggas med skatt. Utredningen föreslår också vissa mindre justeringar i några av skattebefrielserna för de s.k. branschspecifika avfallen.

Beträffande el-certifikat föreslås, utifrån syftet med el-certifikatsystemet, de avfallspolitiska målen samt utredningens tidigare lagda förslag om skatt på förbränning av avfall, att förordningen om el-certifikat bör kompletteras i två avseenden. Dels föreslås att vissa animaliska biprodukter ska berättiga till el-certifikat, dels att begreppet ”förädlade former av biologiska material” i bestämmelsen endast ska avse biologiska material som förädlats i syfte att utvinna energi ur dem. Den förnybara delen av ett blandat hushållsavfall skulle därmed inte berättiga till el-certifikat.

Förslagen beräknas innebära ca 8 miljoner kronor i ökade kostnader för kommunerna. De förslag till förändringar som läggs bör enligt utredningen kunna införas från och med den 1 januari 2007.

REMISSER

Ärendet har remitterats till stadsledningskontoret, miljö- och hälsoskyddsnämnden och renhållningsnämnden.

Stadsledningskontorets tjänsteutlåtande daterat den 19 oktober 2005 är i huvudsak av följande lydelse.

Stadsledningskontoret vill med kraft avvisa utredningens förslag om att skattebelägga deponering av förorenade jordar och sediment med 90 kronor per ton. I de allra flesta fall utgör förorenade jordar och sediment historiska synder för vilka några ansvarig sällan står att finna. Deponering är fortfarande, trots teknikutveckling, många gånger den bästa åtgärden för att minimera den hälso- och miljöpåverkan som dessa lämningar utgör om de får ligga kvar. Stockholms stad i likhet med många andra kommuner lägger ned avsevärda resurser – såväl ekonomiskt som personellt – på att återställa förorenade områden på bästa möjliga sätt för att minska hälso- och miljöriskerna och kunna återanvända mark för nya ändamål. Att skattebelägga deponering för denna typ av avfall anser stadsledningskontoret stå i direkt motsats till strävandena att minska hälso- och miljörisker förknippade gamla försyndelser liksom hushållningen med mark.

Vidare ställer sig kontoret frågande till utredningens förslag om att skattebefrielse för kompostering och reaktorbaserad rötning begränsas till att gälla endast om huvudbehandlingen avslutats inom ett år. Tiden för behandling kan, såvitt kontoret förstår, inte utgöra den primära frågan. Det viktiga bör i stället vara hur biologisk behandling med åtföljande energiotvinning kan stimuleras, oavsett nedbrytningstider, och därmed bidra till resurshushållning och minskade deponibehov.

Slutligen anser stadsledningskontoret, i likhet med renhållningsförvaltningen, att det är rimligt att den del av hushållsavfallet som är av att betrakta som biobränsle bör kunna ses som just biobränsle och utgöra grund för el-certifikat vid kraftvärmeproduktion.

Miljö- och hälsoskyddsnämnden beslutade den 1 november 2005 att tillstyrka utredningens förslag till förändringar samt återropa förvaltningens tjänsteutlåtande som svar på remissen.

Reservation anfördes av ledamoten *Erik Wassén* (fp) och tjänstgörande ersättaren *Gustav Åkerblom* (fp) enligt följande.

Nämnden beslutar att avslå förvaltningens förslag till beslut samt att därutöver anför följande. Hushållsavfallet har under en tioårsperiod ökat med ca 2,5 procent per år. På trettio år riskerar Sveriges avfallsmängd att fördubblas. Det finns en utbredd uppfattning att ökad återvinning inneburit mindre avfall, men så är det inte. Det finns istället en stark koppling mellan avfallsmängd och BNP. Går tillväxten upp ökar också mängden hushållsavfall.

Sedan år 1994 finns det producentansvar för förpackningar, returpapper och däck. Producentansvaret infördes för att öka miljöanpassningen av produkterna och minska mängden farligt avfall som deponeras till förmån för återanvändning eller återvinning. Vid sidan av producentansvaret har riksdagen tagit beslut om att minst 35 procent av matavfallet ska behandlas biologiskt. Riksdagen har även infört en särskild skatt på förbränning av avfall.

Vi uppmanas med andra ord att sortera allt mer, utan att den miljömässiga och ekonomiska nyttan ifrågasätts. En känsla av att miljöansvaret på ett ohållbart sätt vältras över på konsumenterna sprider sig.

Vi anser att det behövs en snabbt reformerad källsortering. Den måste utformas så att vi alla kan se det meningsfulla med sortering av hushållssopor och blir motiverade att medverka. Sorteringen i sig ska inte vara ett mål - är det mer samhällsekonomiskt och miljömässigt lönsamt att slänga vissa sopor osorterat i soppåsen, så ska detta ske. Beslut om en produkt ska materialåtervinnas eller brännas ska baseras på en helhetsbedömning. Det man måste ta hänsyn till är transporter, miljöeffekter av återvinningsmetoden, energivinster mellan återvinning och nyproduktion och alternativ till den energi som återvinns via sopförbränning.

Att ta tillvara den energi som finns i avfallet genom förbränning är den vanligaste metoden att göra sig av med hushållsavfall i Sverige. År 2002 förbrändes 1,7 miljoner ton sopor. Hushålls-

avfall består till allra största delen av så kallat förnyelsebart material, biobränsle. Brännbart avfall är med andra ord en resurs som ska tas tillvara.

Utsläppen vid förbränning har minskat drastiskt. Effektiva åtgärder har minskat utsläppen av dioxiner och andra föreningar som väteklorid, kvicksilver, kadmium, bly och stoft till luften med mellan 90 och 99 procent. Samtidigt som utsläppen minskat kraftigt har förbränningen fördubblats sedan mitten av 1980-talet. Det innebär att utsläppsminskningen blir ännu större om man ser till producerad terawattimme. Från Sveriges 28 avfallsförbränningsanläggningar släpps det numera ut mindre än ett gram dioxin per år.

Förbränning bör därför inte förses med ytterligare ekonomiska pålagor.

Särskilt uttalande gjordes av ledamöterna *Johan Steenhoff Eriksen* (m) och *Katarina Larsson* (m) samt tjänstgörande ersättaren *Lena Bring* (m) enligt följande.

Förslaget om skatt på förbränning av avfall har lite med rationell avfallshantering att göra. Tvärtom är det en ideologiskt motiverad åtgärd med det uttalade syftet att minska förbränningen, detta även i fall där förbränning vore mest rationellt. Höga skattenivåer ger incitament till att inte förbränna avfall även när det miljömässigt skulle vara den bästa metoden.

Avfallsskatten kommer att belasta verksamheter och hushåll, vilka kommer att få ökade kostnader för sin sophantering. Det gynnar varken miljön, medborgarna eller näringsklimatet.

Miljöförvaltningens tjänsteutlåtande daterat den 18 oktober 2005 har i huvudsak följande lydelse.

Förvaltningen ser sammanfattningsvis positivt på utredningens förslag till förändringar.

Förslaget att avfallets fossila innehåll av kol infogas som ett skattepliktigt bränsle i lagen om skatt på energi bedöms medföra att det behandlas på liknande sätt som andra fossila bränslen, t.ex. mineralolja, kol och naturgas. Schabloner för fossilandel anses om möjligt tas fram även för andra avfallsslag än blandat hushållsavfall. Den ökade kostnaden för förbränning av avfall bedöms leda till höjda renhållningsavgifter för hushåll och ökade kostnader för företag som lämnar avfall till förbränning. Det i sin tur anses leda till att avfallet nyttjas som en materialresurs i större utsträckning vilket är i linje med delmål 5.2 i stadens miljöprogram där det framhålls att EU's avfallshierarki ska tillämpas för en miljöanpassad avfallshantering, d.v.s. att avfallet ska behandlas i prioriteringsordningen: 1) avfallsminimering, 2) återanvändning, 3) materialåtervinning, 4) energiutvinning, 5) deponering.

De föreslagna förändringarna av lagen om skatt på avfall bedöms ytterligare kunna öka styrningen mot minskad andel avfall som går till deponi. Den differentiering som föreslås i och med högre skatt på utsorterat brännbart avfall och organiskt avfall bedöms understödja deponiförbudet för dessa avfallsslag samt påskynda utvecklingen av alternativa behandlingsmetoder. Skatte-satsen på de nämnda fraktionerna bör även höjas för att undvika att en eventuell skatt på förbränning av avfall medför att förbränning blir ett dyrare alternativ än deponering.

Renhållningsnämnden beslutade vid sitt sammanträde den 21 september 2005 att som svar på remissen överlämna förvaltningens tjänsteutlåtande utan eget ställningstagande.

Renhållningsförvaltningens tjänsteutlåtande daterat den 12 september 2005 har i huvudsak följande lydelse.

Förvaltningen delar i huvudsak utredningens slutsats om att hittillsvarande skatt på deponerat avfall varit ändamålsenlig för att styra avfallsströmmarna mot ökad återanvändning och återvinning. Däremot är förvaltningen av uppfattningen att förslaget om att begränsa avdragsrätten för avfall som förs till kompostering och rötning inte är positiv för utveckling av biologisk behandling och återanvändning av rötresten eller kompost. Vidare anser man att förslaget om att slopa

avdraget för förorenade massor från sanering är olämpligt. Detsamma gäller förslaget om att införa en särskild skattesats för deponering av denna typ av avfall med 90 kr/ton. Renhållningsförvaltningen anser också att el-certifikat bör kunna tilldelas den andel av blandat avfall som är att betrakta som biobränsle när sådant avfall används för el-produktion.